

ĐI VỀ NƠI CÓ ANH

truyện ngắn

DIỄM PHƯƠNG

(Houston, Texas, Hoa Kỳ)

Nắng chiều đã khuất sau rặng cây. Cái mát dịu của cơn gió hòa với sự tĩnh lặng của không gian vào lúc chuyển về đêm đã gọi cho Khánh Vân cảm giác xao động lạ thường. Chiếc cầu xuống bến làm bằng xi măng gie ra cách bờ hơn một mét, hai bên thành cầu là hai chiếc băng dài song song, ba Lan đã dùng những mảnh ván tạp để đóng cho gia đình chiều chiều ra ngồi hóng mát. Bóng hai người nhấp nhô dưới cơn sóng gợn lăn tăn khi chiếc cầu bơi ngang. Tàn cây vú sữa nhẹ cành soi mình xuống mặt nước, tạo một mảng râm đen lay động. Cô gái đứng đưa đôi chân nhẹ nhẹ, mái tóc xõa dài ôm lấy khuôn mặt trái xoan với màu da trắng xanh. Đã lâu lắm rồi, đây là lần thứ hai họ mới có dịp đưa nhau trở lại vùng này, một vùng ven thành phố, quê của Lan, cô bạn gái chung trường chung lớp. Lần đầu hai người chỉ mới biết nhau qua sự sinh hoạt bạn bè, bao nhiêu là ngỡ ngàng và xa lạ. Lúc đó, mỗi lần đứng với Khoa, Khánh Vân vẫn còn run sợ, cái sợ hãi vô cớ của một người con gái yếu đuối trước người con trai mang dáng dấp hai giòng máu, mặc dù đối với cô chưa bao giờ anh có cử chỉ hay lời nói gì gọi là thô bạo. Rồi năm tháng sống gần gũi dưới mái trường Cao Đăng Sư Phạm, hai người đã thật sự đến với nhau bằng tình yêu đầu đời của tuổi học trò nhiều mộng mơ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đây mà năm cuối cùng của khóa học đã đến. Khi tốt nghiệp, mỗi người sẽ đi về một ngôi trường nào đó để thật sự bước vào đời, mà đôi lúc tình yêu và lý tưởng cũng khiến họ phải phân vân lựa chọn. Khoa đã rơi vào trường hợp đáng buồn đó. Anh đã ray rứt suy nghĩ rất nhiều đêm, nhưng rồi cuối cùng Khoa đã chọn lựa cho mình một chỗ đứng như mơ ước mà thời trai trẻ anh từng theo đuổi. Khánh Vân sẽ buồn. Anh biết rõ điều mà khi hạ viết ký tên nhận tờ quyết định, là anh phải chịu đựng và chấp nhận. Không thể làm khác hơn được...

Bóng hai người đã lẫn vào đêm khi ánh đèn trong nhà Lan tắt ra. Khoa và Khánh Vân vẫn giữ thế ngồi đối diện nhau. Dù gì cũng sắp là thầy cô giáo ở đầu năm học tới, anh phải giữ gìn ý tứ cho cô đối với gia đình bạn. Riêng Lan thì có thể thông cảm chuyện hai người, nhưng còn những đôi mắt chung quanh? Không thể trách họ, đó là thành kiến đã có từ ngàn xưa, không dễ gì một sớm một chiều có thể làm thay đổi được nếp suy nghĩ của họ đối với quan hệ nam nữ ngày nay. Im lặng vẫn kéo dài, nếu Khánh Vân không đột ngột lên tiếng, giọng cô có pha chút giận hờn, trách cứ :

- Tại sao anh lại xin về vùng quê hẻo lánh đó? Có nhiều trường ở vùng ven tiện lợi hơn... Hay là anh không thích dạy gần với em ?

- Đừng nghĩ như thế. Không bao giờ anh muốn sống xa em, nhưng... anh không thể làm khác hơn ước vọng của mình khi anh quyết định chọn nghề dạy học.

Khánh Vân nhếch môi cười :

- Theo em, trước hết mình phải nghĩ đến cuộc sống hiện tại của chính mình. Có cái ăn cái mặc, có phương tiện sinh hoạt thì ý tưởng phục vụ mới có thể đặt ra được. Đăng này...

Không để Khánh Vân tiếp tục “thuyết phục” mình, Khoa lảng sang chuyện khác :

- Lan cũng về cùng trường với em phải không? Vậy thì vui quá rồi. Anh sẽ thư từ cho em thường xuyên.

Biết Khoa muốn chấm dứt cuộc "thương thuyết" mà Khánh Vân hiểu khó thể thay đổi được, vì quyết định anh đã nắm trong tay, mọi chuyện được định đoạt trên giấy trắng mực đen, làm sao hủy bỏ? Nhưng cô vẫn cảm thấy ám ức về Khoa, tại sao anh không hỏi ý kiến người yêu trước khi quyết định? Anh có xem thường cô không? Khánh Vân im lặng nhìn sâu vào khuôn mặt Khoa rồi cúi xuống nhìn bàn chân mình đang dũi dũi nền xi măng nhám nhám của cây cầu. Đã nhiều lần Khoa cũng có tâm sự với Vân về cuộc đời anh, cô hiểu nỗi lòng của người yêu nhưng chưa bao giờ Khoa thổ lộ ý nghĩ về quyết định này. Khánh Vân bất chợt nghe có chút gì xốn xang, ray rứt...

Thạch Sơn Khoa mồ côi cha từ thuở anh mới lên mười, sống với người mẹ hiền và đưa em gái trong một căn nhà lá nghèo nàn ở vùng ven một thị trấn nhỏ. Người đàn bà sớm chiều đều đặn gánh chè trên vai tần tảo nuôi con với hy vọng anh em Khoa sẽ được học hành đến nơi đến chốn. Ba Khoa tên Thạch Khuôn gốc người Khơ-me, mẹ Việt, trong một cuộc đột nhập thôn ấp của du kích bị chạm súng với lính đồn đi phục kích đêm, có một cô gái mồ côi bị lạc đạn, mang thương tích nặng vật bên đường, anh lính đồn bắt gặp và đã lo tản thương đưa về bệnh viện thị trấn chăm sóc cứu chữa cho đến khi cô hoàn toàn bình phục. Nặng nghĩa ân, người con gái nghèo mồ côi đó không còn phân biệt màu da, bằng lòng ưng thuận làm vợ một anh nghĩa quân và cho ra đời hai đứa trẻ cũng xinh xắn, bụ bẫm đáng yêu như bao nhiêu đứa trẻ Việt Nam khác. Nhưng rồi anh lính nghĩa quân, người chồng thân yêu đó đã tử trận trước họng súng tấn công đồn của giặc. Người con gái mồ côi nghèo khổ không thể tiếp tục công việc cầm súng của chồng, phải trở về căn nhà xưa tiếp tục tần tảo nuôi con, dạy dỗ chúng bằng tất cả tình thương của cha lẫn mẹ. Khi Khoa bắt đầu có sắc vóc thanh niên thì quê hương đã đổi thay lịch sử. Bà mẹ quyết chí lo cho con ăn học đến nơi đến chốn như tâm nguyện lúc nào cũng đeo đẳng bên mình. Khoa được theo học đến cấp ba. Mẹ anh càng tần tảo nhiều hơn mới đủ chi tiêu bao nhiêu thứ tiền, trong đó tiền sách vở của anh em Khoa là điều cần thiết. Nhiều lúc thấy mẹ cực nhọc quá, Khoa đề nghị cho anh nghỉ học để tìm việc làm, nhưng mẹ anh cương quyết gạt đi. Nhờ thế Khoa đã may mắn đi học, và giờ đây anh đã tốt nghiệp Cao Đẳng Sư Phạm để vào nghề giáo, là niềm hạnh phúc lớn lao đối với sự lo lắng và ước mong của mẹ anh. Có một thời, Khoa thấy cảnh các em cháu làng mình không đủ trường lớp để học, cả làng chỉ có hai phòng học và ba thầy giáo. Nhưng thầy giáo đổi đến chỉ được vài ba tháng lại xin đổi đi nơi khác. Hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt, điều kiện sinh hoạt khó khăn, nói là nơi "khí ho gà gáy" cũng đúng thôi ! Đó là nỗi bất hạnh quá lớn đối với tuổi thơ. Các em không được học đều đặn, một năm học phải gặp hai ba thầy dạy. Trước kia, có khi một thầy dạy cùng lúc hai ba lớp cấp một, vài tháng lại đổi thầy khác. Thực ra, chính các thầy đã thu xếp nhau để “chịu đựng” một thời gian mà họ cho là "bị đày" vào nơi này. Khoa đã đau xót khi thấy cảnh đó, nhưng biết làm sao hơn ? Anh vẫn còn đi học và trong một thoáng Khoa chợt nghĩ *"sau này nếu mình đỗ đạt sẽ xin vào ngành giáo, sẽ tình nguyện đi đến bất cứ vùng quê hẻo lánh nào... vì nơi đó mới thật sự cần có những con người biết cống hiến nhiệt tình cho tuổi thơ..."* Lúc đầu, Khoa cũng sợ

với hoàn cảnh gia đình mình như thế, biết có đi trọn con đường học vấn hay không, hay đó chỉ là điều ước mơ quá lý tưởng? Lại là lý tưởng suông thì đáng xấu hổ? Đến khi thật sự bước chân vào trường Sư Phạm, Khoa càng thấy ước vọng đó ngày càng thêm nung nấu trong lòng. Anh nhớ những tháng sau cùng của năm học cuối, quanh anh bạn bè luôn bàn tán, hết người này đến người nọ, đi đâu anh cũng nghe họ thì thầm chuyện chạy tìm chỗ dạy tốt. *"Đưa đi vùng sâu hẻo lánh mình sẽ bỏ nhiệm sở!"*. Hoặc, *"Ba tao sẽ nhờ người bạn chiến đấu cũ có quyền hạn ở Sở giáo dục tìm cách giữ tao lại dạy ở thành phố"*. *"Xóm mình ở có chị bạn tốt nghiệp khóa trước, bị đưa đi vô chỗ đánh trống kêu cứu ba ngày cũng không ai nghe, đã bỏ về. Sống không có hộ khẩu nhưng sống phê phỡn với sạp bán hàng mỹ phẩm ngoại nhập ở chợ!"*. *"Đồng lương chết đói, đại gì đi xa cho phí cả tuổi xuân?"*...

Đại khái Khoa đã nghe và anh cảm thấy buồn. Bởi quanh anh khó tìm người cùng chung ý nghĩ với mình. Càng buồn, ý chí anh càng không bị lung lay bởi những lời lẽ ngụ ý xa xôi đó. Khánh Vân thì chưa bao giờ đặt thẳng vấn đề chọn một chỗ dạy với anh, nhưng Khoa thấy người yêu của mình cũng ở dạng "an phận tương đối", nghĩa là không ra mặt vận động nơi dạy, tuy nhiên vẫn thích dạy ở nơi có đông đảo người và ngôi trường có vẻ khang trang, đầy đủ tiện nghi hơn. Nhiều lúc Khoa gợi ý cho Khánh Vân thấy được phần nào vai trò của thanh niên đối với xã hội, nhất là đối với học trò nghèo khổ thật sự ở những vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh - vì chính ở những nơi này mới cần có những sự giúp đỡ chính đáng nhất trong cuộc sống thường ngày. Nhưng Vân chỉ nghe biết vậy thôi mà chưa có phản ứng gì. Đến khi công bố đơn vị cuối khóa, việc Khoa quyết định xin đi Ba Chúc làm cho Khánh Vân giật mình hụt hẫng. Cô gái giận dữ người yêu đến cả tuần lễ không thèm gặp mặt. Mãi đến khi Lan cho hay Khoa sẽ lên đường nhận nhiệm sở cần nói chuyện với Khánh Vân, lúc đó cô mới quỳnh lên, không dám làm cao hờn đối anh nữa.

Hai người từ lúc gặp nhau cho đến bây giờ vẫn không nói gì hơn là sự im lặng kéo dài... Khánh Vân chú ý Khoa đã hút rất nhiều thuốc. Anh đốt liên miên hết điếu này tới điếu khác, và bản tính trầm lặng ít nói của anh càng trở nên lầm lì hơn. Sau cùng hết chịu nổi, Khánh Vân lại lên tiếng, giọng cô trầm hẳn đi :

- Anh nghĩ sao về chuyện mình?

Khoa búng nhẹ mẩu thuốc xuống dòng nước. Anh móc điếu khác sắp sửa quẹt lửa châm hút, Khánh Vân chồm qua giật phăng đi. Hai người lại rơi vào im lặng. Một lúc lâu như suy nghĩ quá nhiều, Khoa đưa tay bóp trán, mặt anh cau lại buồn bực. Khánh Vân vụt đứng lên định bỏ đi, nhưng Khoa đã nhanh nhẹn nắm tay cô kéo lại, ấn ngồi xuống chỗ cũ. Anh dịu giọng:

- Chúng ta sẽ cưới nhau khi cuộc sống của anh đã ổn định. Em cố gắng chờ anh thêm một thời gian ngắn nữa thôi, nghe Vân?

- Sẽ chờ đến bao giờ, anh nói đi? Rồi khi cưới nhau xong, em phải chuyển trường về nơi anh dạy thì em sợ sẽ không chịu đựng nổi cái xứ sở đèo heo hút gió đó!

Khoa nhìn người yêu, mắt anh thoáng buồn:

- Rồi thời gian và công việc sẽ giúp ta quen thôi em à. Còn nếu như không thích, em có thể cứ ở lại trường em...

Khánh Vân bực tức xẵng giọng:

- Nói như anh thì hết ý. Thật tình anh không biết nghĩ đến em chút nào sao? Trong khi anh đã thấy chuyện tình yêu của chúng mình, em đã tranh đấu hết sức gay gắt với gia đình mới bảo vệ được nó, vậy mà anh...

Khánh Vân mím chặt môi giận dữ bỏ chạy thẳng vào nhà. Khoa lặng người nhìn theo dáng dấp quen thuộc của người yêu, lòng anh chợt nghe buồn muốn khóc. Vân nói đúng. Trong suốt thời gian qua mối tình của hai người đã gặp không ít khó khăn cản trở của gia đình bên cô. Lý do đơn giản để ngăn cấm Vân đến với Khoa là gốc gác anh người Khơ-me, họ hàng nhà cô ai cũng không đồng ý mối quan hệ đó, mặc dù họ tỏ ra hết sức quý mến Khoa. Ở anh, ngoài tư cách đáng được trân trọng, Khoa còn có dáng vẻ bên ngoài khá đẹp với nét hài hòa của người thanh niên mang hai dòng máu Việt- Khơ-me. Từ buổi nhập học đầu, lần bắt gặp ánh mắt của người con trai có cái nhìn sâu thẳm, Vân như linh cảm định mệnh đã ràng buộc cô với người đó. Cho đến bây giờ, Vân vẫn không chối bỏ ý nghĩ run sợ của cô đối với Khoa. Nhiều lần cô trốn chạy, tránh né những cuộc gặp gỡ, tiếp xúc với anh. Nhưng vẫn không tránh khỏi đôi mắt luôn luôn dõi theo và nhìn thẳng vào cô của Khoa, cái nhìn thu hút rất lạ. Sau một thời gian học tập gần gũi nhau dưới mái trường Sư Phạm, Vân đã bắt đầu thấy quý mến người con trai có đôi mắt nhìn sâu thẳm đó. Ở anh, ngoài chuyện học hành rất giỏi, Khoa còn có phong cách đĩnh đạc của người lãnh đạo lớp. Lan học chung lại ngồi cạnh bên Vân nên hai đứa chơi rất thân, chuyện tình cảm của Khoa và cô, Lan là người giám sát ngay từ buổi đầu nên hiểu rõ nỗi khổ tâm của bạn. Có điều Lan cũng không biết phải khuyên giải ra sao khi chính chị cũng hiểu rõ giá trị hạnh phúc bằng sự đấu tranh quyết liệt với gia đình mà Vân đã trải qua và Khoa phải chịu đựng. Với tình yêu như vậy hai người thật xứng đáng để đến với nhau. Gia đình đã nhượng bộ. Thầy cô bè bạn cũng đồng tình ủng hộ. Còn trở ngại gì mà Vân lại khóc? Khoa thì đang ngồi ngoài kia với nỗi buồn ngấu ngiền.

- Thật khó hiểu !

Lan chép miệng lẩm bẩm. Chị ngồi xuống bên Vân vuốt mái tóc bạn như để dỗ về một đứa em bé bỏng đang làm nũng :

- Chuyện gì vậy Vân?

Khánh Vân lau nhanh những giọt nước mắt, lắc đầu:

- Có lẽ bọn mình phải chia tay nhau thôi!

Lan kêu lên sững sốt:

- Đừng vớ vẩn, có mà điên...

- Anh ấy xem thường mình quá đáng... Anh là giáo sinh xuất sắc, được ưu tiên chọn đơn vị bất cứ chỗ nào, vậy mà lại tự động làm đơn tình nguyện đi về vùng quê xa xôi hẻo lánh đó... Lan thấy có tức không?

- Nhưng anh muốn đi lên bằng chính đôi chân của mình, bằng khối óc lý tưởng của mình, chứ không thích được hưởng ân sủng mà điều kiện ban phát!

Tiếng Khoa đột ngột nổi lên sau lưng làm hai người giật mình quay lại. Khánh Vân hờn dỗi nhìn anh:

- Nói như vậy quá trình học tập và công tác trong suốt thời gian qua không đủ chứng minh chỗ đứng của anh sao? Đâu phải đó là điều ân sủng mà họ ban phát cho anh? Khoa lắc đầu mỉm cười:

- Rèn luyện học tập trong thời gian qua không phải là để được quyền ưu tiên xin cho mình một chỗ đứng, anh khẳng định với em như vậy... Vân, em hãy hiểu cho anh. Tất cả ước mơ mà ngày xưa anh đã từng ôm ấp, bây giờ anh mới có điều kiện và muốn được thực hiện.

Khánh Vân cay đắng:

- Để đổi lấy ước mơ đó, anh bằng lòng đánh mất đi tình yêu của chúng mình?

Một thoáng sửng sờ, Khoa lặng người nhìn Vân. Ôi, đôi mắt của anh, đôi mắt có cái nhìn sâu thẳm như một ma lực làm cho lòng Vân chột mềm đi. Khánh Vân bất chấp mọi ý tứ phải giữ gìn, cô gục đầu vào ngực Khoa, bật khóc:

- Em xin lỗi anh...

Lan tề nhị đứng lên đi nhanh xuống bếp. Khoa vòng tay ôm ngang lưng người yêu, anh cúi hôn những giọt nước mắt một cách nhẹ nhàng và trân trọng trên khuôn mặt Vân. Khoa thì thầm:

- Nếu yêu anh thật sự, hãy để cho anh một thời gian thực hiện ước vọng mà anh đã nuôi lấy suốt thời trai trẻ của mình. Em biết không, hình ảnh những đứa bé thiếu trường lớp, thiếu thầy dạy lúc nào cũng theo ám ảnh anh...

Thế là những giây phút giận hờn để gây áp lực làm nao núng ý định của Khoa không thành công, Khánh Vân đành chấp nhận sự ra đi theo mơ ước của anh.

@@@

Trong những cánh thư qua lại, Khoa đã tâm sự với người yêu:

- ... "Đó là một xã có nhiều người Khơ-me. Họ sống rất cần cù và nghèo khó. Ngày ngày họ làm quần quật ở ruộng rẫy bất chấp nắng mưa... Vân ơi, nếu em đến đây được, em sẽ thấy học trò của anh thật đáng thương... Có những buổi học vội vã đến lớp không kịp rửa vết sinh đất lấm lem trên vạt áo, trên cánh tay trần trụi, đôi chân mốc cời. Cuộc sống của chúng thật thiếu thốn khó khăn, nhưng sự hồn nhiên của chúng làm cho lớp học buổi nào cũng vui. Nhiều lúc đứng nhìn học trò cắm cúi gò gẫm viết bài, anh nghe lòng xốn xang muốn khóc"...

- ... "Cảnh ở đây đẹp lắm Vân ơi. Có nhiều cây me keo, cành lá giao nhau tằm tấp hai bên đường. Cảnh đồng phía dãy núi Dài có những cây thốt nốt, ở xa có dáng dấp như những cây dừa miền quê em, nhưng lá to và nhọn sắc, mạnh bạo hơn. Rặng núi Dài không cao lắm, nhưng có lúc mây bay qua lơ lửng trên triền núi, rặng cây trên núi như ẩn như hiện thật nên thơ. Cảnh đồng hướng về kinh Tám Ngàn và hướng rừng tràm nối tiếp Bình Sơn (Hà Tiên) xa tít tắp. Có những chiều người ta đốt đồng cỏ, ánh lửa bốc lên cao, khói tỏa ra giống bức tranh thủy mặc đẹp vô cùng. Anh ao ước có em cùng ở đây để sau những buổi đứng lớp mệt mỏi, anh sẽ đưa em vào xóm nhà dân, giải khát bằng nước thốt nốt hăng hăng mùi khói và dịu ngọt đậm đà, hương vị này là đặc sản của vùng quê Ba Chúc... Rồi anh sẽ kể cho em nghe trận đánh cuối cùng của ba anh ở đồn nghĩa quân dưới chân núi Dài mà từ lâu anh đã giấu em chuyện đó. Ba anh là một nghĩa quân của chế độ Sài Gòn, rất dũng cảm, nhưng nhắc lại trong chế độ hôm nay có lợi gì đâu. Anh cố giữ hình ảnh hào hùng của ba anh để mà vươn lên trong cuộc sống, để mà tự hành diện cho riêng mình chớ khó lòng tiết lộ cùng ai. Nếu em hiểu rằng, có lúc nào đó những

giọt nước mắt của em đã làm đau đớn, vật vã anh suốt bao đêm ray rứt nghĩ suy, nhưng anh vẫn cương quyết không thay đổi, em hãy tha thứ cho anh nghe Vân"...

- ... "Từ những giây phút gặp gỡ đầu tiên, trao cho nhau một cái nhìn sâu lắng, anh như bị cuốn hút theo từng bước chân của em. Anh hiểu rằng định mệnh đã dành riêng em cho anh! Bây giờ và mãi mãi về sau, em luôn xứng đáng là người anh chọn lựa... Hãy chờ anh nghe Vân!"

"Hãy chờ anh nghe Vân!" Dòng chữ cuối cùng của Khoa gửi cho Khánh Vân với lời ước hẹn đó để rồi vĩnh viễn anh không còn viết một lời nào! Ngày mười sáu tháng ba năm một ngàn chín trăm bảy mươi tám (16-3-1978), cuộc thám sát dân chúng tập thể của lính Pôn Pốt tại làng Ba Chúc xảy đến đã cướp đi sự sống của Khoa và vùi chôn những ước vọng trai trẻ của anh! Gần tháng sau khi Khoa chết, Khánh Vân mới được tin do người bạn dạy chung trường may mắn chạy thoát kể lại và cô đã bàng hoàng đến ngất đi. Nỗi đau đớn mất mát đó làm cho Vân ngã bệnh, sức khoẻ hao mòn phải vào nằm viện mấy tuần lễ. Cô khóc mãi cho mình và khóc cả cho người yêu.

Thời gian đi qua nhanh giúp Khánh Vân nguôi ngoai được nỗi nhớ. Cô lặn lội tìm đến gia đình Khoa. Nhìn người mẹ già bệnh hoạn và cô em gái yếu đuối ngây thơ trong mái nhà lá buồn hiu quạnh, Vân gục đầu trước tấm ảnh người yêu mà nước mắt ràn rụa. Có lẽ Khoa đã kể chuyện hai người cho mẹ biết nên sự hiện diện bất ngờ của Khánh Vân không làm bà ngạc nhiên. Bà đã ôm chầm lấy cô và nức nở khóc như để xẻ chia cùng một nỗi đau.

Trên bàn thờ, giữa làn khói hương, Khánh Vân mơ hồ tưởng như anh đang nhìn cô mỉm cười. Cũng với ánh mắt sâu thẳm đó của người yêu, Vân càng nghe lòng đau đớn xót xa. "Hãy tha thứ cho em, anh Khoa ơi... Trước cái chết của anh, Vân đau xót vì đã không chịu đến với Khoa như điều anh ao ước. Ước mơ của anh về em chỉ trong tầm tay với mà tại em nên mãi mãi không thành. Lý tưởng của anh thật là cao cả, mà quan niệm của em lại quá tầm thường... Biết em có còn xứng đáng với anh không, Khoa?"

Cần Thơ, 1987

ĐIỂM PHƯỢNG

(Trong tập **GIỮ LẠI CHO ĐỜI MỘT CHÚT HƯƠNG**,

Đại học Đông Nam xuất bản lần thứ I năm 1998 tại Houston, Texas, Hoa Kỳ,